

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр.П., 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XX СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Мая В. Крушева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Гражданско дело № 20225300102038 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск от Р. Т. А., от гр.П. чрез процесуалния и представител адв. Г., срещу Гаранционен фонд, ЕИК 121446665 с адрес на управление гр. София, ул. "Граф Игнатиев" № 2, ет. 4, с правно основание чл. 558, ал. 5 КЗ, във вр. с чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ, за заплащане на сума в размер на 40 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществените вреди - болки и страдания, в резултат на ПТП на 25.02.2021 г. в гр.П., причинено виновно от Х. А. Г. при управление на лек автомобил, с десен волан, марка „БМВ 530“, с рег. № ****, без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на произшествието, като вината му е установена с влязло в сила споразумение, одобрено от съда с протоколно определение № 7850 от 17.12.2021г по НОХД № 8043/2021г по описа на РС Пловдив, XXI с-в, ведно със законната лихва от 13.12.2021 г. – датата на която ищецът е уведомил ответника за настъпилото ПТП, съгласно чл. 429, ал. 3, изр. второ от КЗ, до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че на 25.02.2021 г., около 13:30 часа в ****, е настъпило пътнотранспортно произшествие между нея като пешеходец и управлявания от Х. А. Г. лек автомобил, с десен волан, марка „БМВ 530“, с рег. № ****, за

което водачът бил признат за виновен със споразумение, одобрено в протокол № 785 от 17.12.2021г по НОХД № 8043/2021г по описа на РС Пловдив, XXI с-в, с което му е било наложено и наказание лишаване от свобода. Сочил, че лекият автомобил се движил по бул. *****, с посока на движение от кръговото кръстовище на бул. *** към кръговото кръстовище на бул. *** и приближавайки пешеходната пътека преди бул. ***, движейки се в най-лявата пътна лента от общо 3 ленти за движение, водачът вижда, че движещите се до него в дясно МПС-та намаляват и ще дадат предимство на пешеходец, преминаващ по пешеходната пътека, но не съобразява поведението си с останалите участници в движението, не пропуска и отнема предимството на пресичащата по маркираната и означена пешеходна пътека ищца, като преминава с гумите на автомобила през двете ѝ ходила. Била и оказана незабавна помощ в спешния кабинет към „УМБАЛ Свети Г.“ ЕАД – гр.П. и след извършени ѝ редица прегледи, изследвания и рентгенографии, лекарите констатирали, че вследствие на удара ищцата е получила болка и ограничени движения в двете ходила като по-сериозно вдясно; оточни долни крайници в предните отдели на ходилата; палпаторна и функционална болезненост в областта на дясна метатарзална кост; счупване на латералната дясна сезамовидна кост; суспективни рентгенови данни за фрактуриране на аксесорната кост на 1-ва метатарзална кост на дясно ходило. Десният и крак бил обездвижен с поставена гипсова имобилизация и ѝ били дадени указания да не го натоварва и да се придвижва с патерици, била освободена за домашно лечение като за дълъг период от време спазвала строг постелен и охранителен режим, нуждаела се от чужда помощ при извършване на битовите и хигиенни нужди, като напр. ходене до тоалетна, ставане от леглото, къпане и т.н и с това тя ангажирала денонощно своите близки, които да са до нея и да ѝ помагат. Общият ѝ възстановителен и оздравителен период продължил около 2,5 - 3 месеца, като през първия месец тя изпитвала множество силни и продължителни болки и това налагало постоянен прием на обезболяващи и седативни медикаменти. Дадената ѝ лекарска прогноза за болките била, че интензивността им ще намалее, но има вероятност да останат за цял живот при влошаване на времето и при физическо натоварване. Влошеното здравословно състояние на ищцата, следствие удара довело и до понижено настроение и потиснатост, изпитвала безпричинна тревожност, връщала се към спомена за злополуката, нарушени били съня и

вниманието ѝ. Изпитвала панически страх, когато ѝ се налагало да пресича на пешеходна пътека и никога не тръгвала да пресича сама, а чакала до нея да дойде друг човек, с когото да пресекат пътното платно. Поради тези негативни психологически симптоми, тя приемала за продължителен период от време седативни и сънотворни медикаменти и хранителни добавки.

Към датата на процесния инцидент се установило, че за причинилия го лек автомобил няма валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, в който смисъл бил налице и отговор от ответника с негово писмо изх. № 24-01-591 от 30.11.2021г и поради това ищцата го сезирала с искане по доброволен ред Фондът да ѝ определи и изплати обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди. По претенцията ѝ пред ответника била образувана преписка по щета № 21210263, по която на 24.02.2022г с писмо с изх. № 24-01-618/21 по описа на Гаранционен фонд, ищцата била уведомена, че ѝ се отказва изплащане на обезщетение. Това породило за нея правен интерес да предяви иска си пред съда. Претендират съдебни разноски.

Ответникът Гаранционен фонд, в писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК оспорва иска, без да оспорва процесуалната си легитимация – причиненото ПТП и липсата на сключена за процесния автомобил застраховка във връзка с установеното, със задължителна сила на осн. чл. 413 от НПК и съответно чл. 300 от ГПК споразумение, одобрено с определение от Протокол № 7850 от 17.12.2021г по НОХД №8043/2021 по описа на ПРС. Оспорва по размер претенцията за неимуществени вреди като необосновано завишена и неотговаряща на реално получените травматични увреждания, съществуващите в страната икономически условия и съдебна практика към датата на ПТП през 2021 г. Възразява също, че претендираното по размер обезщетение не кореспондира със задължителната практика - Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС и създадената при действието на чл. 290 от ГПК задължителна практика на ВКС по приложението на чл. 52 от ЗЗД, даденото в т. II на Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС разяснение на понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, което не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които са специфични за всяко дело и които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението, следователно било необходимо извършването на задълбочено

изследване на специфичните за спора факти. Оспорва и твърденията на ищеца, че има вероятност болките да останат за цял живот при влошаване на времето и физическо натоварване, при условие, че е на 21 години и съмненията за счупване не са доказани, както и посочва, че липсват медицински документи и писмени доказателства за изживян шок, нарушено психическо здраве, предписана и проведена терапия, данни за продължителност на лечението на психиката ѝ, оспорва посочените болка, оток и болезненост да са травматични уреждания, доколкото болката е най-ранният симптом на увреда на тъканите или на заболяване, а не травматично увреждане.

По делото е конституиран, в качеството на трето лице помагач на страна на ответника, Х. А. Г.. Подпомагащата страна не се явява по делото и не ангажира становище по иска.

След като анализира и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната логическа и правна връзка, съдът приема за установено следното:

От приложеното по делото НОХД 8043/2021 г. по описа на РС – Пловдив е видно, че с Протокол № 7850 от 17.12.2021 г. по НОХД № 8043/2021 по описа на РС – Пловдив, с влязло в сила определение на съда, е одобрено споразумение между страните за решаване на делото, по силата на което посъдимият Х. А. Г. се признава за виновен в извършване на престъпление по чл. 343 ал.3 пр. последно б „а“ пр.1, вр. ал.1 б. „б“ пр.2, вр. 342 ал.1 пр. 3 от НК, поради това, че на 25.02.2021г. в гр.П., при управляване на моторно превозно средство - лек автомобил „БМВ 530И ” с рег.№ **** е нарушил правилата за движение, а именно: чл. 6 т.1 ЗДП-Участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка; чл. 21 ал.2 вр. ал.1 ЗДП- При избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h: 30 km/h, сигнализирано с пътен знак „B26“; чл. 119 ал.1 ЗДП- При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре; чл. 47

ал.3 ППЗДП- Пътните знаци за въвеждане на забрана и за отменяне на въведена забрана имат следните изображения и наименования: В26 "Забранено е движение със скорост, по-висока от означената" /в конкретния случай 30 км/ч/; и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Р. Т. А. ЕГН *****, изразяваща се в счупване на първа ходилна кост на дясното стъпало в предната част - до ставата с първи пръст на крака, довело до трайно затрудняване на движенията на долен десен крайник, като деянието е извършено на пешеходна пътека.

По делото е безспорен факта, а и от приложения към исковата молба отговор на ответника с писмо изх. № 24-01-591 от 30.11.2021 г. е видно, че към датата на произшествието за лекия автомобил "БМВ 530И" с рег.№ ****, с който е причинено ПТП, не е имало сключена застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Не се спори и по отношение на факта, че ищецът е сезирал ответника с искане за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от процесното ПТП, по което е била образувана преписка по щета № 21210263/13.12.2021 г., но с приложеното към исковата молба писмо с изх. № 24-01-618/21/24.02.2022 г. Фондът отказва изплащане на обезщетение.

От представените медицински документи и изслушаната СМЕ, чието заключение съдът възприема изцяло, се установява, че в резултат на ПТП от 25.02.2021 г. ищецът Р. А. е получила следните увреди - счупване на външната сезамовидна костичка намираща се във флексорното (сгъвното) сухожилие на палеца на крака, под главичката на първата предноходилна кост, била и поставена гипсова имобилизация - ботушна шина, с дадени указания да ходи с две патерици и да не стъпва на гипсирания крак. Счупването на сезамовидна костичка на ходилото, по своя вид, характер, лечение и възстановяване представлява трайно затруднение на движенията на десен долен крайник. Посочените травматичните увреждания настъпили напълно по начина описан от ищеца - прегазени предните ходилни отдели на стъпалото от гума на лек автомобил, т.е. налице е причинно-следствена връзка между извършените действия и получените травматични увреждания. Според вещото лице обичайната продължителност на възстановителния период при такъв вид травма е 50-60 дни, като след всяка травма на опорно-двигателния апарат, особено след счупване има остатъчна болезненост при

натоварване и промяна на времето, но такива усложнения не са задължителни.

По делото, за установяване на вида и интензитета на търпените от ищеца вреди, е разпитан свидетелят В.Г., живущ на съпружески начала с ищеца А., като показанията му съдът прецени с оглед заинтересоваността му от изхода на делото, като близък на страната, съгласно разпоредбата на чл. 172 ГПК, съобразно всички събрани по делото доказателства, като възприема истинни в частта им, в която се подкрепят от приетата по делото експертиза и медицински документи, като взема предвид и факта, че страданията на ищцата, с оглед характера на получените от нея травми, са станали достояние само на най-близките и хора. Съобразява също, че дадените пред съда показания са в по-голямата си част общи, некатегорични, както и, че за част от тях възниква съмнение за тяхната истинност (с оглед възрастта на ищцата съмнително е да живее на съпружески начала със свидетеля поне двадесет години, както той твърди). От така събраните гласни доказателства съдът приема за установено, че след инцидента свидетелят е закарал ищцата в клиника, където и била направена рентгенова снимка и се установило, че има счупване на кост на крака, като поставили гипс. Живеели на четвърти етаж и тъй като било почти невъзможно да се предвижда с патерици се налагало свидетелят да я носи на гръб, когато излиза от дома им. Около 45 дни била с гипс, като не ходела на работа, била в болнични, а след като изтекъл отпускът по болест ищцата започнала работа. Работела като крупие и длъжността и налагала да стои права, но тъй като кракът и отичал я освобождавали от работа да почива през ден-два. Около месец след инцидента приемала болкоуспокояващи медикаменти, не ходела на рехабилитация, защото била срамежлива, а и заплатата и била необходима за домакинството. След инцидента била променена, страхувала се да пресича по пешеходни пътеки, ограничила социалните си контакти, не ходела на фирмени тържества, не излизали семейно.

Свидетелят заявява, че постоянно имали проблеми с крака на ищцата, кракът и отичал, както и, че поради обездвижването е с наднормено тегло, но в тази им част свидетелските показания не се подкрепят от събраните по делото доказателства, поради което и съдът не ги взема предвид, доколкото не са установени с медицински документи, приетата СМЕ, нито се установява причинно-следствена връзка между получената при ПТП травма и тези физиологични промени, а и същите не са заявени в исковата молба.

При така изяснената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Претенцията е допустима, доколкото ищецът е отправил писмена претенция към Гаранционен фонд, за заплащане на обезщетение за неимуществени щети, в следствие на получени травми при ПТП, причинени виновно от водач на МПС без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, признат за виновен с влязло в сила споразумение за решаване на наказателно дело, като такова му е било отказано.

Разгледана по същество тя е основателна и доказана частично. Основанието за ангажиране отговорността на ответника е нормата на чл. 577 ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ. При цитираната хипотеза Гаранционен фонд изплаща на увредените лица обезщетения вследствие ПТП, настъпило на територията на Република България от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България и за което няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Не е спорна фактическата обстановка при настъпилото ПТП, а именно, че водач Х. А. Г. при управление на лек автомобил "БМВ 530И" с рег.№ ****, в нарушение на правилата за движение по пътищата, движейки се с неразрешена скорост, не е пропуснал преминаващ по нея пешеходец – ищецът А., като намали скоростта или спре, като по непредпазливост е причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на първа ходилна кост на дясното стъпало в предната част - до ставата с първи пръст на крака, довело до трайно затрудняване на движенията на долен десен крайник, като деянието е извършено на пешеходна пътека. Механизмът на ПТП, описан в споразумението за решаване на делото, с което виновният водач Х. А. Г. е бил признат за виновен и осъден на лишаване от свобода, не е спорен между страните. Не е спорно също, че за автомобила, управляван от Х. А. Г. не е била налице сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, поради което за ангажиране отговорността на Гаранционен фонд намира приложение разпоредбата на чл. 577 ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ. Отговорността на Гаранционен фонд се обуславя и от наличието на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на виновно и противоправно деяние; настъпили вреди, които да са в пряка

причинно-следствена връзка с установеното противоправно деяние.

Извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, са установени с одобреното с протоколно определение споразумение за решаване на НОХД 8043/2021 г. по описа на РС – Пловдив, което, съгласно разпоредбата на чл. 383, ал. 1 НПК, има последиците на влязла в сила присъда. Съгласно чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, а в случая и от констатациите за настъпилите вредоносни последици и относно причинната връзка с деянието, тъй като те са елемент от състава на престъплението, за което е водачът признат за виновен. Вредите, настъпили в патримониума на ищеца, се установяват от приетите писмени доказателства и заключение на СМЕ, както и от показанията на свидетеля Г., които съдът кредитира, доколкото кореспондират със събраните по делото доказателства, съобразявайки заинтересоваността му от изхода на делото.

От горното следва, че обективните предпоставки на предявения от пострадалия иск по 577 ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ са налице в конкретната хипотеза и така предявените искове се явяват доказани по своето основание. Съобразно нормата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

За да прецени размера на обезщетението за причинената вреда, съдът се ръководи от разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, както и от обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Поради това и не може да се определи една обща рамка, или размер на обезщетение за конкретно телесно увреждане. Съдът преценя съобразно събраните доказателства и конкретните особености на всеки случай и с оглед компенсиране на претърпените вреди в най-пълна степен. Понятието „справедливост“ не е абстрактно, а свързано с преценка на редица обективно проявили се обстоятелства, които имат значение за размера на

обезщетението, независимо от специфичното им проявление във всяко дело. Съгласно задължителната практика на ВС - ППВС № 4/1968 г. и константна практика на ВКС, намерила израз в постановени решения по реда на чл. 290 ГПК, справедливото обезщетяване на неимуществените вреди, претърпени при деликт, означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на болките, страданията, неудобствата, емоционалните, физически и психически сътресения, които ищецът е претърпял, съобразявайки се с общите критерии и след преценка на специфичните за делото факти, имащи значение за правилното приложение на въведения с чл. 52 ЗЗД принцип на справедливост - възрастта на ищеца към деня на ПТП; вида и броя на получените травматични увреждания; продължителността на периода, в който болките и страданията са били интензивни; продължителността на общия лечебен и възстановителен период; психическото и физическото състояние на ищеца след увреждането; остатъчните и загрозяващи белези по тялото; отсъствието на трайни негативни последици за физическото и психическо здраве на ищеца. Според формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС, за определяне справедливото обезщетение е необходимо да бъде определен от съда точен паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от увреденото лице, и тяхната продължителност, но и на всички неудобства, емоционални, физически и психически сътресения, които ги съпътстват, които решаващият съд е длъжен не само да посочи, но и да ги прецени в тяхната съвкупност, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние (в този смисъл Решение № 31 от 25.03.2014 г. по търг. д. № 1203/2013 г. на ВКС), като се отчита икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането.

За определяне на размера на обезщетението съдът съобрази възрастта на ищеца към датата на ПТП – жена на 32 години, с активен начин на живот, работеща, грижеща се за домакинство и дете. Взема предвид и вида на получената от ищеца травма, съгласно приетото по делото заключение на вещото лице - счупване на външната сезамовидна костичка намираща се във флексорното (сгъвното) сухожилие на палеца на десния крак, под главичката на първата предноходилна кост, с обичайна продължителност на възстановителния период при такъв вид травма - 50-60 дни, както и периода, през който пострадалата е изпитвала силни болки, според свидетелските показания, наложили прием на обезболяващи медикаменти около месец след

сваляне на гипса, който носела около 45 дни. Отчита също вида и продължителността на лечението, което е било извънболнично, налагащо единствено обездвижване на долната част на десния крак, предвижване с патерици, без да стъпва на крака, както след изтичане на периода на обездвижване ищцата се е върнала веднага на работа, без да провежда рехабилитация, както и, че съгласно приетата експертиза, не са налице данни по делото да има настъпили усложнения или трайни негативни последици за здравето и. От друга страна следва да бъде взето предвид също, че по естеството си инцидентът е предизвикал стрес и негативни душевни изживявания у пострадалата, което е потвърдено и от свидетелските показания, като от същите се установя, че пострадалата все още изпитва страх да пресича улицата, като е ограничила и социалните си контакти след инцидента. Освен причинените болки, които са довели до необходимост от гипсова имобилизация и затруднение в движението, които са отшумели около два месеца след инцидента, ищцата е претърпяла и неудобства от невъзможността да излиза сама от дома си, както и необходимостта да разчита на чужда помощ за това, както и да разчита на помощ от членовете на семейството, след инцидента, за справяне със задълженията и в домакинството и при отглеждане на детето. Освен посочените морални измерения на болката и страданията на пострадалата, негативните битови неудобства и емоционални изживявания, се отчитат и конкретните обществено-икономически условия в страната към настъпването на ПТП месец февруари 2021 г. Поради изложеното и с оглед събраните по делото доказателства, установили конкретното отражение на негативните изживявания - страданията, неудобствата, емоционалните, физически и психически сътресения, които ищецът е претърпял, както и установената реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние на ищеца, като бъде отчетен начина на получаване на травмите, техния вид и интензитет и съобразно обществено-икономическите условия към момента на настъпване на злополуката – края на месец февруари 2021 г., факта, че няма трайни последици от травмите, възрастта на ищеца, степента на отразяване на преживяното на психическото му състояние, съдът приема, че справедливото обезщетение, отговарящо най – пълно и адекватно на вида и интензитета на причинените на ищеца болки и страдания, следва да се определи размер на 18 000 лв. Поради изложеното искът следва да бъде

уважен до размер от 18 000 лв., като основателен и доказан и в останалата част, до пълния претендиран размер от 40 000 лв., да бъде отхвърлен като недоказан.

Претендира се законна лихва, като част от застрахователното обезщетение, дължимо от прекия причинител на вредата при ангажиране на неговата отговорност, което се покрива от застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност", като такава се дължи на основание чл. 493, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 429, ал. 2 т. 2 и ал. 3 КЗ. Доколкото за определянето и изплащането на обезщетенията от Гаранционния фонд съответно се прилагат глава четиридесет и шеста и глава четиридесет и седма, законна лихва върху определеното обезщетение се дължи от датата на уведомяване на ответника, или 13.12.2021 г., която дата не е спорна между страните и е датата на образуваната пред ответника щета. От тази дата се претендира и заплащане на обезщетение за забава, поради което претенцията се явява основателна, доколкото е уважен главния иск, и следва да бъде уважена.

С оглед изхода от спора и на двете страни се дължат разноски, съобразно уважената, съответно отхвърлената част от иска.

Ищецът не е направил разноски по делото, поради това, че е освободен от заплащане на такси и разноски в производството, на осн. чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК.

От пълномощника на ищите своевременно, още с исковата молба, е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ, като са представени пълномощни. Договор за правна защита и съдействие от 13.02.2023 г., в които е уговорено безплатно процесуално представителство и защита по настоящото дело, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата, т.е. осъществяване на безплатна адвокатска защита на лице, което е в материално затруднение, както и потвърждение за регистрация по ДДС, е приложен към списък на разноските по чл. 80 ГПК. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, когато е осъществена безплатна адвокатска помощ в тази хипотеза, ако насрещната страна дължи разноски, както е в случая, адвокатът има право на възнаграждение, което съдът определя в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА и осъжда другата страна да му го

заплати. В случая, съразмерно на уважената част от исковете, възнаграждението следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към действащата към датата на сключване на договорите за правна помощ редакция, или в размер на 2 424 лв. с ДДС. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на АД „Г. и М.“ така определеното възнаграждение.

Ответникът е направил разноски, за които своевременно е представен списък по чл. 80 ГПК, съгласно който същите са в размер на 160 лв., от които депозитът за призоваване на свидетел не е използван, съответно съразмерно на отхвърлената част от исковете се дължи заплащане от страна на ишците на разноски в размер на 66 лв.

Когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда – чл. 78, ал. 6 ГПК. Ищецът е освободен от държавна такса и разноски по делото на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК, поради което по силата на чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати сумата 720 лв. - държавна такса в размер 4 % от присъдените вземания, както и сумата 300 лв. - разноски за възнаграждение за вещо лице, по сметка на ОС Пловдив, общо 1020 лв. лв. в полза бюджета на съдебната власт.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4, код по Булстат 121446665, да заплати на Р. Т. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: *****, сумата от 18 000 лв. (осемнадесет хиляди лева) представляваща обезщетение за претърпени неимуществените вреди - болки и страдания, причинени от счупване на външна сезамовидна кост на дясно стъпало, под главичката на първата предноходилна кост, в резултат на ПТП на 25.02.2021 г. в гр.П., по вина водача на лек автомобил марка „БМВ 530“, с рег. № ****, за който не е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, на осн. 558, ал. 5 КЗ, във вр. с чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ, ведно със законната лихва от 13.12.2021 г. до

окончателното изплащане на обезщетението, на осн. чл. 493, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 429, ал. 3 КЗ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 18 000 лв. до пълния претендиран размер от 40 000 лв.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4, код по Булстат 121446665, да заплати на Адвокатско дружество „Г. и М.“, код по БУЛСТАТ 177430738, регистрирано по фирмено дело № 1/2020 г., по описа на Софийски градски съд, представлявано от адв. К. К. Г. - управител, със седалище и адрес на управление *****, сумата от 2424 лв. (две хиляди четиристотин двадесет и четири лева) с ДДС, възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на Р. Т. А., на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА.

ОСЪЖДА Р. Т. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, да заплати на Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4, код по Булстат 121446665, сумата от 66 лв. (шестдесет и шест лева) направени разноси по делото, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.4, код по Булстат 121446665, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд - Пловдив сумата от 720 лв. (седемстотин и двадесет лева) държавна такса върху уважената част от исковете, както и сумата от 300 лв. (триста лева) направени по делото разноси, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението е постановено при участието на , Х. А. Г., ЕГН ***** от с. **** като трето лице-помагач на страната на ответника Гаранционен фонд, гр. София, код по Булстат 121446665.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив, с въззивна жалба, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____